Aventurile submarinului DOX

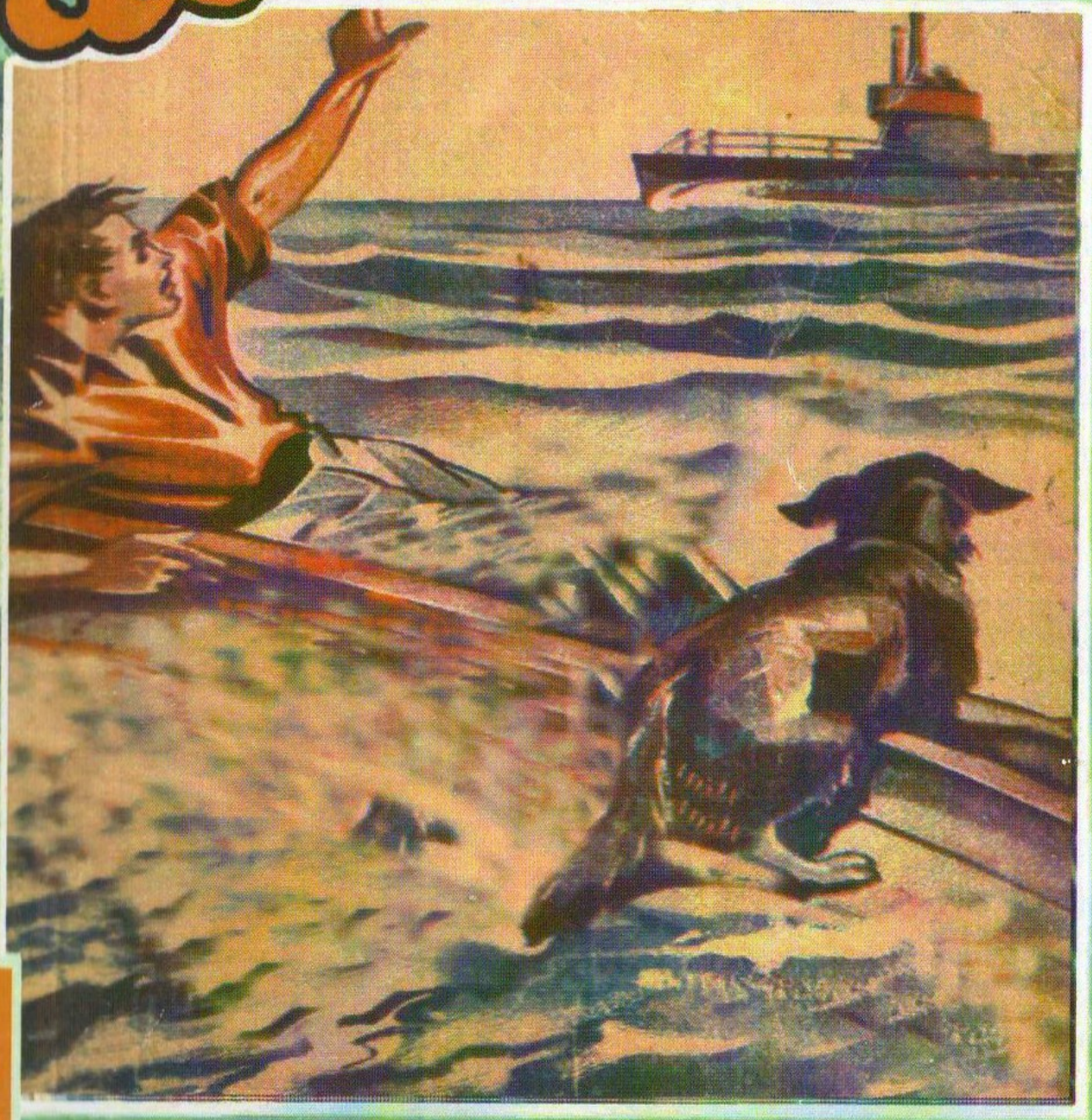

SERIE NOUĂ

138

Cu barca în jurul lumii

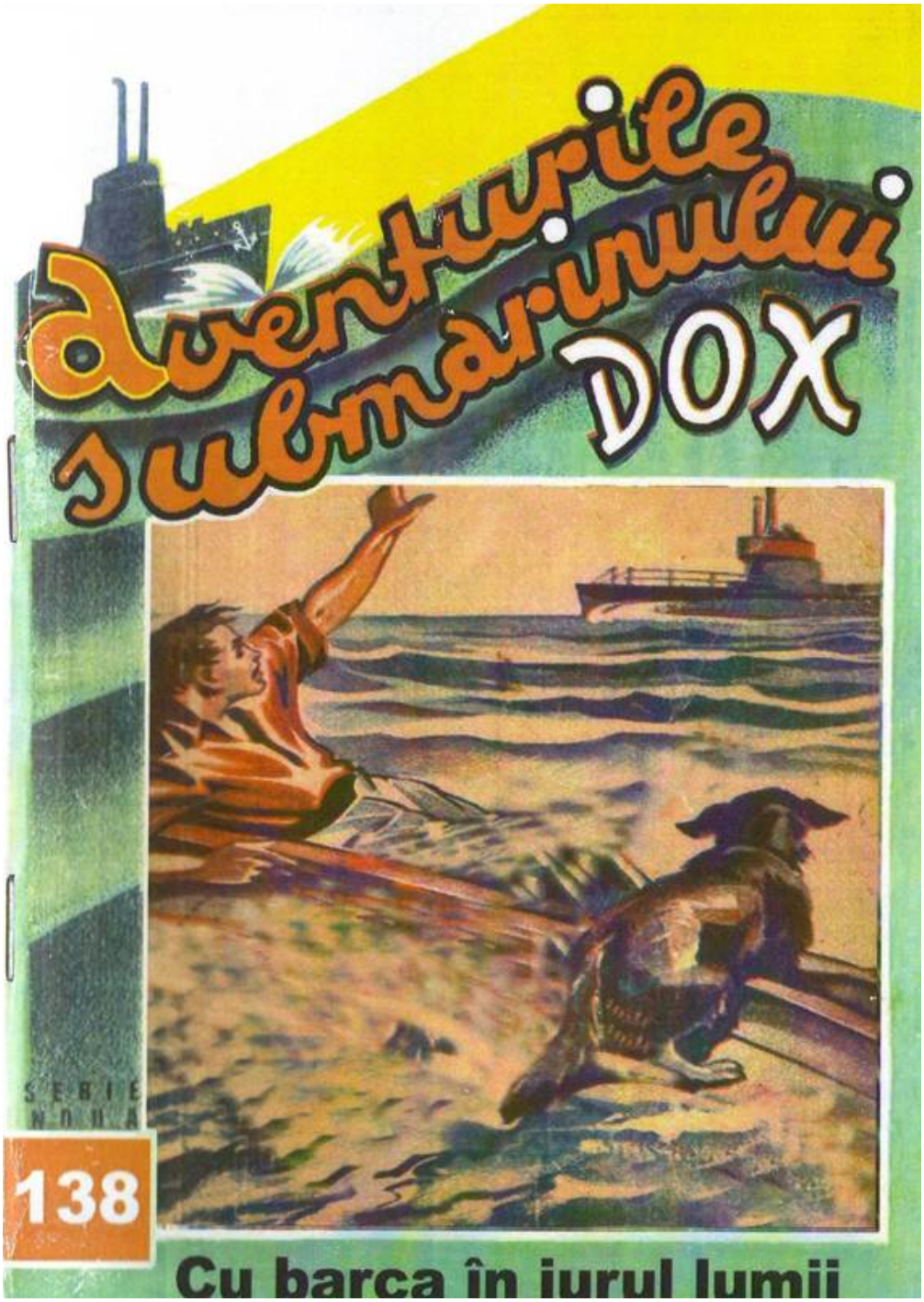
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
138
Cu barca în jurul lumii

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 138

CU BARCA ÎN JURUL LUMII

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
UN CORĂBIER ÎNDRĂZNEŢ

— PETRE, vezi punctul acela mititel din faţa noastră? Ce să fie oare? Poate vreo lighioană marină, mai ştii!

Uriaşul privi cu luare aminte în direcţia arătată de George, apoi zise:

— Nu, domnule George, cred că e o făptură omenească şi care pare să plutească pe apă. E foarte ciudat, dar vom afla îndată despre ce e vorba, căci înaintăm chiar spre punctul acesta.

Căpitanul tocmai urcă în turn. George îi spuse şi lui descoperirea ce făcuse şi Farrow privi prin ochean spre locul cu pricina.

— E o barcă cu pânze răsturnată – zise el apoi, surprins – o corabie mică, pe marginea căreia se vede un bărbat şi un câine. (Vezi ilustraţia de pe copertă). Nu pricep cum a avut curajul să pornească în largul mării cu barca asta uşurică. Mai mult ca sigur că locuieşte în insula Ceylon.

— Sau a fost împins de pe coasta apuseană a Indiei – îşi dădu părerea George – sărmanul! Multe o mai fi îndurați Poate că rătăceşte pe mare de aseară, când s-a stârnit furtuna.

— Atunci trebuie să fi venit de la apus, dinspre Malledive! zise Petre. Căci vântul bătea din partea aceea.

— Aşa e – încuviinţă căpitanul – dar vezi, că eu socot cu neputinţă asta, căci în barca aia mică nu putea străbate o distanţă atât de mare.

— O să ne spună el îndată – zise George – mă bucur din suflet că am trecut întâmplător pe aici şi-l vom putea salva. Fără noi ar fi fost pierdut, căci pare ca ameninţă iar o furtună dinspre Nord. Cred ca peste un ceas vom avea un adevărat uragan, care va nimici cu totul barca în câteva clipe.

— Da, să pornim ceva mai repede! zise căpitanul. Altminteri te pomeneşti ca ajungem prea târziu.

Într-adevăr, departe spre miazănoapte se adunaseră la orizont nori grei, a căror culoare gălbuie era o prevestire rea.

La o comandă a căpitanului se dădu motoarelor toată viteza şi vasul minunat se îndreptă cu repeziciune spre barca răsturnată. Curând camarazii putură vedea cu ochiul liber pe omul care cu braţul stâng îşi ţinea câinele, iar cu dreptul le făcea semne. Când submarinul fu destul de aproape, căpitanul comanda să se încetinească viteza. Aduse apoi „Dox”-ul lângă barca răsturnată şi necunoscutul putea urca lesne pe punte. Dar acesta părea că nu se grăbeşte. Ridică mana în semn de salut şi zise, voios:

— Nu m-aş fi aşteptat să mă salveze un submarin. Îmi daţi voie să mă prezint, domnilor: numele meu e Alexandru Bert şi am pornit din Hamburg să fac ocolul lumii într-o barca cu pânze. V-aş ruga să-mi daţi o mâna de ajutor ca să-mi întorc barca. Aş vrea să încerc să scap de furtuna care pare să vie.

Vorbise englezeşte, căci n-avea de unde să ştie cu cine are de-a face.

— Tocmai din Hamburg şi ai ajuns până aici cu bărcuţa asta? făcu Farrow, mirat peste măsură. Mare curaj trebuie să fi avut dumneata, domnule. Eu sunt căpitanul Farrow – poate c-ai auzit de mine.

— Ce, d-ta eşti căpitanul Farrow? făcu tânărul, cu bucurie. Oh, de când doream să te cunosc! Şi acum mi s-a împlinit această dorinţă. Dar ia spune-mi, domnule căpitan, o să-mi ajuţi într-adevăr să întorc barca? Cred că trebuie să mă grăbesc, ca să scap de furtună.

— Şi-ţi închipui d-ta că vei putea să înfrunţi o furtună cu fleacul ăsta de barcă? întrebă căpitanul. Nu vezi că te-ai răsturnat aici?

Tânărul rămase cam încurcat, apoi zise:

— Pentru întâia oara mi s-a întâmplat asta în lunga mea călătorie şi asta fiindcă am fost cu nebăgare de seamă, dar barca mea e prevăzută cu încăperi de aer, aşa că nu se poate scufunda.

— Păi atunci să punem mâna cu toţii! zise căpitanul.

George şi Petre şi apucaseră marginea bărcii răsturnate. Uriaşul o ridică în sus, fără cea mai mică trudă. Scoaseră apoi apa din barcă şi după scurt timp treaba fu gata.

— Dulăpaşele în care ţin lucrurile şi merindele au din fericire, uşi impermeabile – zise Bert – aşa că toată aventura nu m-a păgubit prea mult. Mi-am udat puţin hainele dar o să mi le usuce soarele îndată. Îţi mulţumesc din suflet, domnule căpitan – acum voi porni cât mai repede. E drept ca nu voi ajunge la Colombo, căci furtuna o să mă ţie în loc. Cred că voi fi nevoit să mă întorc o bucată buna de drum înapoi spre apus. Numai de noi nimeri iar pe insula misterioasă!

Bert privire mai întâi cu luare-aminte norii dinspre miazănoapte, iar la ultimele cuvinte îşi întoarse ochii spre apus şi pe chipul său se întipări o expresie de teama, după care se cutremură fără voie.

— Chestia pare s-a fie foarte interesanta, domnule Bert! zise George. Ce ţi s-a întâmplat pe insula aceea misterioasă?

Îndrăzneţul corăbier privi lung la tânăr, apoi răspunse:

— Ştiu domnule George Farrow, că ai întâmpinat multe aventuri şi ca eşti mereu în căutarea altora noii. Poate că va fi

într-adevăr ceva interesant pentru d-ta şi vei putea găsi o explicaţie pentru fenomenele ciudate pe care le-am observat acolo. Acum însă nu e vreme pentru povestirea mea, altminteri ne înhaţă furtuna aici. Voi porni înaintea dv. şi vă voi arata drumul spre insula. În vreo patru ceasuri vom ajunge la ea, caci barca mea alunecă foarte repede pe unde.

Fără să mai aştepte răspuns se sălta în barca, câinele sări după el şi în clipa următoare micul vas cu pânze porni repede spre apus, împins de o răbufneala de vânt.

Camarazii priviră miraţi după ei. Alerga cu o iuţeală uimitoare, spintecând valurile şi în cele din urmă căpitanul zise cu admiraţie:

— N-am văzut încă până acum ca o barcă de astea cu pânze să îndeplinească în chip atât de minunat toate condiţiile pentru o călătorie pe mare. Acest Alexandru Bert trebuie să fie un navigator desăvârşit. Să ne grăbim însă, ca să rămânem pe urmele lui.

La comanda căpitanului motoarele fură puse iar în funcţiune şi. „Dox"-ul o luă şi el spre apus, după barca lui Bert.

George privi înmărmurit bărcuţa care părea o coajă de nucă pe suprafaţa nemărginită a mării. Îl cuprinse un simţimânt de pizmă închipuindu-şi peripeţiile pe care le întâmpinase, de sigur, Alexandru Bert în drumul său.

Furtuna se înteţea tot mai mult. Valurile se ridicau tot mai înalte şi submarinul începu să lupte cu ele. Camarazii priviră cam îngrijoraţi spre barca dinaintea lor, căci li se părea că talazurile uriaşe o vor sfărâma.

Dar construcţia minunată a micului vas dovedea iscusinţa aceluia ce o făcuse. Cu mişcări line trecea peste crestele valurilor şi chiar când se părea că acestea îl şi înghiţiseră, se ivea iar la suprafaţă ca un dop şi-şi urma goana, nestingherit.

— Bert ăsta e un navigator minunat! mai zise odată căpitanul. Sunt curios să aflu ce-a întâmpinat pe insula misterioasă, cum o numeşte el. Cred că vom avea parte de ceva cu totul deosebit.

— Să nădăjduim! zise George, cu însufleţire.

— Cu norocul pe care-l ai tu în asemenea lucruri, cred că nu vei avea a te plânge – râse căpitanul – oho, se pare că s-a şi dezlănţuit furtuna.

Căpitanul fu nevoit să strige tare ultimele cuvinte, căci se stârniră câteva răbufneli de vânt care zguduiră până şi scheletul de oţel al submarinului. Spuma valurilor împroşca până sus la turn şi-i învălui pe camarazi. Bărcuţa dispărea şi ea câteodată în năvala de spumă şi când camarazii credeau

îngroziţi că fusese înghiţită de apă – se ivea iarăşi, nevătămată. Pe creasta unui talaz.

— Minunat! strigă căpitanul, cu însufleţire, când Bert învinse iarăşi un val enorm. E un navigator cum n-am mai văzut şi barca lui e o minune..

Furtuna ţinu cam vreun ceas. Ea purta bărcuţa cu atâta repeziciune, încât căpitanul trebui să dea porunca să se pornească motoarele cu toată viteza, căci altminteri nu s-ar fi putut ţine după micul vas.

În cele din urmă furtuna se potoli, deşi nu chiar cu totul.

Deodată Alexandru Bert începu să facă semne agitate cu braţul stâng şi când camarazii priviră spre răsărit, încotro arăta el, văzură pe apă un punct întunecat, care se făcea tot mai mare.

— Aha, aia e insula! zise căpitanul. Sunt curios să văd ce-o să ni se întâmple acolo.

„Dox”-ul ajunse curând barca; aceasta se şi apropiase de insulă şi Bert strigă căpitanului:

— Să debarcăm pe coasta de răsărit, acolo e un golf apărat de unde puteţi vedea totul.

Tânărul navigator cârmi spre răsărit şi vântul împinse barca repede. Submarinul o urmă la mică distanţă. Camarazii din turn priviră curioşi la insula apropiată, care era acoperită de vegetaţie până la mare şi n-avea deloc plajă. Avea lungimea ca de vreo opt kilometri şi lăţimea de vreo cinci, ceea ce însemna întindere destul de mare.

Bert înaintă pe coasta de răsărit până la mijloc, apoi îşi îndreptă barca spre ţărm, cotind brusc. Căpitanul făcu imediat aceeaşi manevră şi cârmi spre golful larg, care se arătă acum. Acesta era lat de vreo două sute de metri şi se adâncea şi mai mult în insulă. Apa în golf era mult mai liniştită.

Aici se arăta o plajă lată de vreo douăzeci de metri, spre care se-ndreptă Bert. Submarinul se afla cu vreo treizeci de metri îndărătul lui şi căpitanul îi strigă cu toată puterea:

— Domnule Bert, apa din golf e destul de adâncă ca să mă pot apropia cu submarinul până la plajă?

— Da – răspunse tânărul – malurile cad vertical până la o adâncime de vreo cincisprezece metri. Nu ţi se poate întâmpla nimic dacă, vii până la insulă.

Aproape în acelaşi timp cele două vase atinseră plaja. Petre şi câţiva marinari săriră pe uscat şi merseră spre pădurea apropiată ducând odgoanele cu care trebuia să ţie priponit submarinul. În pădurea aceea erau destui palmieri puternici în scopul acesta.

Alexandru Bert scoase dintr-un dulăpior al bărcii sale o ancoră mică de alamă, al cărei lanţ era lung de vreo şase metri. O vâri adânc în pământ şi îşi înţepeni astfel barca.

Petre şi camarazii săi tocmai se îndeletniceau să petreacă funiile în jurul a doi palmieri, când se opriră deodată din lucru şi se priviră speriaţi, căci din mijlocul insulei se auziră nişte sunete de parcă ar fi fost gemetele mai multor oameni chinuiţi de moarte.

Căpitanul, George şi doctorul Bertram, care părăsiseră şi ei vasul şi vroiau să stea de vorbă cu Bert, se uitară şi ei speriaţi unul la altul. Apoi Farrow întreba pe tânărul navigator:

— Probabil că asta e misterul care te-a înspăimântat atâta, domnule Bert?

— Aşi! Asta nu e cine ştie ce! răspunse Bert, zâmbind. Zgomotele astea sună de cam sinistru, e drept, dar s-ar putea găsi o explicaţie firească, pentru ele. Şi eu credeam la început că aceste sunete sunt scoase de oameni, dar mi-am amintit de povestirea unui unchi al meu, care era inginer de mine. Într-o mină pusă sub conducerea lui se auziră de asemenea astfel de zgomote şi unchiul meu pornind cercetări, descoperi pricina. Mina se afla în apropierea mării; când venea fluxul, apa, din peşterile subpământene se ridica şi apăsa aerul de deasupra care, ţâşnind prin crăpături şi găuri, făcea acest zgomot. Acelaşi, lucru o fi aici, căci e tocmai timpul fluxului.

— Tot, ce se poate – încuviinţa doctorul – stânca de mărgean din care e formată insula e foarte poroasă, aşa apăsarea aerului poate să dea loc la astfel de zgomote. Parcă spuneai că ai întâmpinat aici altele şi mai şi?

— Da, aşa e – răspunde Bert – dar trebuie, să vedeţi singuri, nu vă pot povesti! Trebuie să pătrundem mai adânc în desiş să sa dam de un izvor unde vroiam să-mi umplu cu apă sticlele mele de campanie. Acolo am văzut ceea ce nu vreau să vă spun şi m-am cărat repede înapoi. Care din dv. vrea să vină cu mine?

— În primul rând trebuie să ştim dacă sunt oameni pe insulă – zise căpitanul.

— Cred că trăiesc făpturi omeneşti pe aici – răspunse Bert – e drept că eu nu le-am văzut, dar am băgat de seamă fapte de-ale lor.

— Bine, atunci te vor însoţi la izvor doctorul Bertram, George, Petre Uriaşul, Kard şi eu – hotărî căpitanul – d-ta, însă, dragă Rindow se adresă el primului ofiţer, care venise şi el de asemenea pe uscat – îţi vei alege vreo douăzeci de

camarazi, cu care ne vei urma: dacă nu suntem înapoi după două ceasuri, sau dacă vei auzi împuşcături!

Rindow se duse imediat pe submarin, în vreme ce George se şi îndreptă spre desişul insulei.

II
DESCOPERIRI CIUDATE

— STAI NIŢEL, domnule Farrow – strigă Bert după dânsul – trebuie să-ţi arăt poteca. Am descoperit-o cu totul întâmplător. Câinele meu Strupp urmărea un animai mititel – din păcate nu ştiu ce-o fi fost – şi astfel am descoperit poteca ce duce la izvor.

— Şi cât de mare era animalul acela? întrebă doctorul, cu interes..

— Ca un câine mijlociu şi avea, o blană roşcată, bătând în cafeniu. A dispărut fulgerător în desiş. Strapp s-a întors îndată când l-am fluierat – poate că l-ar fi înhăţat, dar nu mă interesa deloc animalul acela.

— Păcat, aş fi vrut să ştiu ce fel de animale trăiesc pe insula asta! zise doctorul – dar poate ca izbutesc să văd unul, sau chiar să-l prind.

— Cred că o să vă piară pofta să mai rămâneţi pe insulă după ce veţi fi fost la izvor – zise Bert – veţi fi obişnuiţi dv. Cu tot soiul de lucruri, dar asupra mea a făcut o impresie foarte puternică ceea ce am văzut.

— Tocmai asta mă face şi mai curios – zise doctorul – hai să ne grăbim.

Bert însă, care tocmai vroia să pătrundă în desiş, se opri iar şi îşi întoarse spre camarazi faţa, pe care se citea o mare mirare. Camarazii părură tot atât de miraţi căci din mijlocul insulei se auzi lătrat de câini.

Strupp vru să dea buzna în desiş, dar stăpânul său îi opri.

— Drept să vă spun – zise căpitanul – nu m-aş fi aşteptat să dau de câini pe o insulă pustie din Oceanul Indian.

— Ceea ce înseamnă că trăiesc oameni pe aici – îşi dădu părerea doctorul – căci nu cred să fie câini sălbateci.

— Poate că de mult a naufragiat aici un vapor, echipajul a murit, iar câinii s-au înmulţit şi trăiesc acum în stare sălbatecă – zise George – acum îmi pot închipui ce-ai găsit d-ta la izvor, domnule Bert – or fi fost rămăşiţele pământeşti ale acestor marinari.

— Da, cel puţin în parte – răspunse tânărul corăbier – trebuie să vezi însă cu ochii d-tale, ca să-ţi dai seamă ce impresie a făcu asupra mea priveliştea aceea.

— Atunci înainte! stărui George.

Alexandru Bert pătrunde cel dintâi în desiş. Camarazii îl urmară şi se pomeniră pe o potecă îngustă, care era foarte bine întreţinută.

Se: opriră îndată şi căpitanul zise:

— Domnule Bert, lasă-l Mai bine pe băiatul meu să meargă înainte, căci el se pricepe în de-alde astea! Poteca aceasta trebuie să fie foarte des folosită de oameni, altminteri n-ar fi atât de curată. Se cere, deci, să fim foarte prevăzători şi să fim pregătiţi la orice. Şi deoarece d-ta n-ai nici măcar o armă, ar fi mai bine să vii în mijlocul nostru.

— Aşa e, mi-am lăsat revolverul în barcă – încuviinţă Bert – aşa că voi merge în mijloc.

George îşi scoase revolverul şi porni cu băgare de seamă pe poteca îngustă ce ducea în pădure. După vreo trei sute de metri ajunse într-un luminiş mare, în mijlocul căruia susura un izvor. Tânărul tresări.

În jurul izvorului, erau înfipţi în vârful unor pari… capete omeneşti. George făcuse cunoştinţă, mai demult, pe insulele Salomon, cu fioroşii vânători de capete şi acum văzu imediat aceste capete, trofee groaznice, erau la fel preparate ca celelalte adică afumate.

— Drace! exclamă căpitanul. Se pare că aici se găseşte un trib de vânători de capete.

— Aşa e – încuviinţă doctorul Bertram, care nu-şi pierduse deloc cumpătul – întocmai cum se procedează în insulele Salomon, de pildă în Malaita. Ăştia sunt albi care au fost omoraţi de sălbateci. Dar cum or fi ajuns aici vânătorii de capete, atât de departe de patria lor?

— Poate că vreun antreprenor vroia să-l ducă să lucreze pe o plantaţie indiană – îşi dădu părerea George – vaporul a naufragiat lângă insulă şi sălbatecii sau folosit de libertatea lor ca să se năpustească asupra echipajului.

— Tot ce se poate – încuviinţă căpitanul – catastrofa o fi trezit în ei instinctele lor sălbatice. Acum ne putem explica şi lătraturile de câini – canibalii aceştia ţineau pe lângă ei câini pe jumătate sălbateci, care la serbări serveau de friptură. Hm… cred ca cel mai nimerit lucru e să ne cărăbănim de aici, căci n-avem nici un drept să-i ucidem pe vânătorii de capete. Voi transmite o radiogramă Englezilor şi n-au decât să trimită ei încoace oameni de-ai lor ca să lămurească lucrurile.

— Ah, uite-i, colo! exclamă deodată George.

De cealaltă parte a luminişului se iviseră făpturi negricioase. Erau într-adevăr vânători de capete de pe insulele Salomon, după cum îşi dădură îndată seama camarazii. Sălbatecii priviră înmărmuriţi câteva clipe, apoi scoţând ţipete ascuţite dispărură atât de fulgerător în desiş, încât un glonţ nici nu i-ar mai fi putut ajunge.

— Repede înapoi! strigă căpitanul. Altminteri ne taie drumul la submarin şi-i mai atacă şi pe camarazii noştri.

Toţi se întoarseră repede s-o ia spre ţărm, dar se opriră brusc auzind din desiş pe marginea cealaltă a luminişului, un glas care striga în englezeşte:

— Ajutor, salvaţi-mă! Eu…

Nenorocitul îşi rupse vorba, fiind, probabil, împiedecat cu dea sila de a mai spune ceva.

Fără să stea o clipă pe gânduri George paşi înapoi în luminiş şi făcu câteva sărituri spre desişul din partea cealaltă. Dar tatăl său îi strigă:

— George, nu te du – suntem prea puţini ca să-i putem ataca pe sălbateci. Vezi doar că au ucis opt albi, pe unul sau mai mulţi, poate îi ţin prizonieri, aşa că or fi mulţi la număr, pe câtă vreme noi suntem numai cinci. Kard, ia-o repede înapoi la submarin şi spune-i lui Rindow să vină cu oamenii săi.

— Ar fi deajuns să slobozim câteva gloanţe – zise George – ştie el ca ăsta ar fi un semnal să vie încoace.

— Nu, vânătorii de capete nu trebuie să afle ca suntem atât de bine înarmaţi – spuse căpitanul – trebuie să-i luăm prin surprindere şi să-i înspăimântăm, altminteri te pomeneşti că-i ucid pe prizonierii lor, înainte de-a avea noi putinţa să-i eliberăm. Presupun ca n-au numai unul în captivitate şi noi trebuie neapărat să-i salvăm pe toţi. Haide, Kard, grăbeşte-te!

Kard se făcu nevăzut în desiş. Ceilalţi se retraseră şi ei pana la marginea desişului, căci ştiau din experienţa că insularii aceştia se pricep de minune să tragă cu arcul.

Deodată răsunară sunete ciudate, ca un ciripit, mai bine zis cârâit de papagali şi asta nu numai de partea cealaltă a luminişului, ci şi îndărătul camarazilor. Aceştia se priviră speriaţi, înţelegând îndată că erau sălbatecii care îşi dădeau de veste. Aşadar, se şi aflau în spatele lor – poate că stătuseră la pândă pe plaja când sosise submarinul.

Ce i s-o fi întâmplat lui Kard? Izbutise să ajungă la submarin? Camarazii de pe vas trebuiau preveniţi neapărat – în primul rând Rindow cu oamenii săi, care se afla pe marginea desişului, ca să poată alerga imediat în ajutor.

Dar înainte ca Farrow să poată lua o hotărâre, se auzită strigătele de prevenire ale lui Kard, apoi o împuşcătură – şi… Se făcu tăcere în desiş.

— Au pus mâna pe el! exclamă căpitanul. E vina mea, căci ar fi trebuit să mă gândesc că sălbatecii ne-au şi fi putut împresura. Acum fireşte că e în primejdie şi Rindow cu

oamenii săi, căci auzind împuşcături va pătrunde imediat în desiş.

— Atunci să ne înapoiam, ca să-i ieşim în întâmpinare! zise George cu însufleţire.

— Nu, dragul meu – răspunse căpitanul – suntem prea puţini ca să putem cuteza a pătrunde în desiş. Tu ştii doar că băştinaşii de pe insulele Salomon se pricep să lovească fulgerător cu securile lor grozave sau cu cuţitele acelea grele, cu care spintecă dintr-odată şira spinării unui om, Numai de nu i s-ar fi întâmplat acelaşi lucru camaradului nostru Kard. Socot, că văzându-l singur l-au înhăţat numai şi l-au luat cu ei. Oho, se pare că lucrurile devin primejdioase!

Aproape de tot se auziră din desiş iarăşi strigătele acelea ciudate ale vânătorilor de capete, apoi săgeţi zburară deasupra capetelor lor fără ca arcaşii să poată fi văzuţi.

— Trebuie să mergem în mijlocul luminişului! strigă căpitanul. Haideţi, repede! Uite aici domnule Bert, ţine şi d-ta un revolver!

Tânărul luă arma, apoi camarazii alergară în luminiş, urmăriţi de săgeţile duşmane care însă nu-i nimeriră din fericire, pentru că ei alergau în zig-zag.

Când ajunseră la izvor, în mijlocul trofeelor grozave, ceilalţi încetară cu săgeţile şi doctorul zise mirat:

— Ciudat! Vânătorii de capete obişnuiesc, doar, să-şi ţină trofeele în colibele lor – de ce le-or fi atârnat pe astea aici? Aha, se poate că vor să clădească o casă. Capetele nu-s prea vechi, aşa că tragedia s-o fi petrecut abia în vremea din urmă. De aceea or măi fi trăind pe aici prizonieri, căci altminteri cu siguranţă ar fi fost ucişi până acum. Locul unde ne aflăm pare să fie tabu, de aceea n-or mai fi slobozind săgeţi.

— Mai curând cred că depărtarea e prea mare – spuse căpitanul – căci treizeci de metri tot sunt. Din desiş nu pot trage cu atâta siguranţă şi dacă s-ar arăta, apoi le venim noi de hac cu armele noastre. Prin Kard vor fi aflat că avem arme de foc.

— Să ştiţi că am păţit-o! zise doctorul. Răsculaţii s-au şi încăierat cu Rindow şi oamenii săi.

Se auziră împuşcături şi răcnete. În desiş trebuia să fi avut loc o luptă înverşunată, dar sălbatecii păreau să fie superiori ca număr, căci salvele se auzeau tot mai de departe. Camarazii se priviră nedumeriţi; nu puteau veni în ajutorul celorlalţi, pentru că pe marginea luminişului pândeau arcaşii şi nu era chip de pătruns în desiş.

În cele din urmă salvele se auziră departe de tot – camarazii trebuie să fi fost împinşi înapoi până la plajă şi

desişul înăbuşea detunăturile.

— Să nădăjduim ca n-a fost atins nimeni – zise căpitanul – şi acum să căutăm să ne croim drum. De sigur că Rindow va porni din nou cu toţi camarazii ce-i stau la dispoziţie să ne salveze, dar n-aş vrea să se expună acestei primejdii. Trebuie să încercăm să răzbatem. Poate că sălbatecii şi-au pierdut capul acum din pricina atacului a lor noştri, astfel că vom izbuti.

— Nu cred – spuse doctorul – s-au ţinut foarte liniştiţi, în vreme ce în desiş alţii se luptau cu ai noştri. Aşa dar, în nici un caz nu ne vom putea apropia de desiş.

— Cel puţin să încercam – zise căpitanul – fac eu începutul.

Ieşi din cercul trofeelor grozave, dar imediat şuierară din desiş săgeţi, mult mai bine ţintite ca înainte.

Farrow sări repede înapoi şi scrâşni:

— Nu m-aş fi aşteptat la asta! Sălbatecii ăştia stau la pândă să nu le scapă nimic. Nu ştiu zău cum o să ieşim din încurcătură asta. Când s-o lăsa întunericul au să ne dea iar târcoale şi au să ne atace – iar noi n-avem nici măcar lemne: pentru aprins un foc, ca să le facem cu neputinţă apropierea.

— Dar dacă locul acesta de aici ar fi într-adevăr „tabu" – zise doctorul – atunci suntem la adăpost, atâta vreme cât rămânem unde suntem.

— Tot ce se poate – încuviinţă căpitanul – o să murim însă de foame, dacă nu ne salvează camarazii.

— Hm.. La asta nu m-am gândit – mormăi doctorul – din păcate, aşa e cum spui d-ta.

Deodată, Bert ridică revolverul şi strigă, agitat:

— Uite-i că vin, domnule căpitan.

Dar Farrow nici nu-şi scoase arma, ci zise:

— E zadarnic, chiar dacă vom împuşca vreo câţiva din ei, căci ne vor ucide ceilalţi. Pe de altă parte, mi se pare că vrea să ne vorbească şeful lor, căpetenia, pe care-l recunoşti după podoabele cu care e înzorzonat.

De jur-împrejur se iviseră din desiş insulari. Erau vreo cincizeci la număr şi alţii se vor fi aflând în apropierea plajei, ca să-i oprească pe camarazii de pe submarin. Alţii, cu siguranţă că-i păzeau pe prizonieri – şi asta însemna ca erau vreo sută de vânători de capete pe insulă. Faţă de asemenea forte o împotrivire ar fi însemnat o adevărată sinucidere.

Căpetenia ieşise din rândul războinicilor săi şi cu mâinile ridicate, venea spre camarazi.

Acest semn de pace e cunoscut de toate popoarele – civilizate sau sălbatece.

Sălbatecul se apropia încetişor. Era înalt cât un uriaş şi părea să fie foarte puternic.

Chipul său avea trăsături fioroase şi doctorul şopti căpitanului:

— Pare să fie un individ foarte primejdios. Să nu te încrezi în nici un fel de făgăduială de-a lui.

— Voi fi cu băgare de seamă, doctore – răspunse Farrow – ştiu bine că nu trebuie să ai încredere în aceşti sălbateci.

Căpetenia se apropiase până la vreo trei paşi. Rămase câtva timp nemişcat şi tăcut, apoi chipul i se întunecă şi mai mult şi în cele din urmă zise, în englezeasca „Pidjin" care se vorbeşte pe insulele Salomon:

— Eu căpetenia Noga, ce vreau voi aici?

— Noi aici auzit de capete – răspunse căpitanul, în acelaşi dialect – noi vrem să le luăm. Cum ajuns voi aici?

— La noi luat negustor pentru muncă, eu vrut însoţeşte oamenii mei. Negustor înşelat la noi, dus tare departe. Vapor răsturnat aici, noi luptă cu Albi, omorât la ei, alţii luat prizonier. Face din ei „Kai-Kai" la serbare, luna pe jumătate.

Camarazii se înfiorară, căci „Kai-Kai" însemna: „a fi mâncaţi". Şi ei vor avea aceeaşi soartă dacă vor fi prinşi de vânătorii de capete.

Într-o privinţă era bine că asta se va petrece abia peste o jumătate de lună, deoarece în vremea asta trebuia să se ivească un prilej de fugă.

— Voi nu faceţi „Kai-Kai" – zise căpitanul cu hotărâre – îi vom lua cu noi – ai înţeles?

Un zâmbet batjocoritor se ivi pe chipul întunecat al căpeteniei. Apoi răspunse:

— Voi aici tabu. Voi staţi unde facem noi casa pentru kanu. Voi moare de foame aici daca nu vine afară. Noi lăsăm liber la voi, plecaţi cu vapor, negustori însă rămâne aici. Nu vine ajutor la voi, oameni de la mine la plajă, nu lasă nimeni în pădure.

Urâte perspective! Erau pierduţi dacă Rindow nu le venea în ajutor.

Căpitanul chibzui repede cum să-l vestească pe primul său ofiţer şi pe cei patru însoţitori ai săi de situaţia în care se aflau. Deocamdată vroia să afle ceva şi de soarta lui Kard, de aceea întrebă:

— Tu spune, oamenii mei la plajă? Şi om cel mare, care dus înapoi?

Căpetenia râse iar batjocoritor:

— Nu, om mare prins, el acolo.

Se întoarse şi scoase un strigăt ascuţit. Dintr-un tufiş fu împins afară Kard, care era legat fedeleş. Camarazii nu-l putură vedea decât o clipă, căci fu repede tras înapoi.

Va să zică nu fusese ucis Kard, cum se temuse căpitanul. Dar asta nu ajuta întru nimic la uşurarea situaţiei. Singura lor salvare ar fi fost dacă tovarăşii die pe submarin ar fi dat împreună un atac, respingându-i pe sălbateci.

Cu siguranţă, însă, că nu ştiau că aceşti cinci camarazi se aflau într-un loc tabu, unde să se teamă nici chiar de armele sălbatecilor. Or fi crezând ei că dând un atac ar primejdui viaţa camarazilor. Abia îi veni căpitanului acest gând, că Noga şi zise:

— Eu spus oameni de pe vapor că voi mort, dacă ei vine pe uscat nu poate ajuta la voi. Voi acum plecaţi, apoi sunteţi liberi.

— N-o să-şi ţină făgăduiala în nici un caz, zise cu glas coborât doctorul. Trebuie să chibzuim cum să scăpăm de aici. Îmi frământ mintea, dar nu pot găsi nimic decât ce-ar fi să ne predăm? Poate găsim mai curând putinţa de a fugi, când suntem în sat.

— La asta mă gândeam şi eu – spuse căpitanul – aici nu putem întreprinde nimic, căci dacă am deschide acum focul împotriva sălbatecilor, dispar îndată în pădure şi am nimeri numai vreo câţiva. După aceea, însă, nu ne-am mar putea aştepta la nici o cruţare.

— Dar camarazilor de pe submarin li s-ar atrage atenţia prin asta şi vor întreprinde un atac energic – îşi dădu cu părerea George. Din împuşcăturile noastre vor deduce ca nu suntem încă prizonieri, ci doar în pericol.

— Asta aşa e – încuviinţă căpitanul, dar aş vrea totuşi să evit asta căci atunci camarazii vor porni îndată în ajutorul nostru şi s-ar azvârli în mare primejdie. Întâi vreau să încerc daca nu pot trimite o veste lui Rindow, prin căpetenie.

III
ALTE CIUDĂŢENII

— ALBI, voi veniţi acum! spuse deodată Noga. La noi nu e timp.

Căpitanul scrise câteva rânduri pe o foaie de hârtie – cerând primului său ofiţer să rămână liniştit, deoarece deocamdată nu e nici o primejdie. Zvârli hârtia căpeteniei şi zise:

— Noga, duce foaia asta la vas al meu. Pe urmă venim noi. Om de acolo da alta hârtie înapoi. Trimis nu va fi rănit.

Căpetenia chibzui câteva clipe, se aplecă apoi, luă hârtia şi făcu semn unuia din războinicii săi, care alerga îndată la chemarea lui. Îi dădu o poruncă scurta şi tânărul sălbatec se făcu nevăzut din luminiş.

Noga rămase nemişcat ca o stană de piatră. Camarazii se ţinură şi ei liniştiţi. După vreo zece minute trimisul, veni în goană înapoi, aducând răspunsul lui Rindow. Farrow îl citi tare:

„Domnule căpitan, n-am putut înainta, caci desişul era înţesat de arcaşi, care ne-au întâmpinat cu o grindină de săgeţi. Opt camarazi au fost răniţi. Mă bucur că aţi scăpat neatinşi până acum. Socot că veţi reuşi, cu deosebire George, să vă puneţi în legătură cu noi; Altminteri, peste câteva zile voi da un atac cu granate de gaze. Cred că asta va fi calea cea mai bună. Să nădăjduim că ne vom revedea în curând.

Ai d-tale, Rindow”

Căpitanul vâri scrisoarea în buzunar şi zise, mulţumit:

— Putem spune că am avut noroc că nici unul din noi n-a fost rănit. Rănile celorlalţi n-ar fi atât de grave, altminteri Rindow ar fi pomenit ceva. Şi acum să ne predăm căpeteniei.

Se-ntoarse spre Noga şi adăugă:

— Căpetenie, noi acum părăsim loc tabu. Mergem apoi la coastă să plecam. Dar om al nostru mai trebuie fie liber. Tu făgăduit la mine.

— El liber fie – zise Noga zâmbind cu viclenie – voi veniţi acum.

— Hai să mergem fiindcă tot nu ne rămâne altceva de făcut – zise căpitanul – n-o să ne trateze ei cu prea multă blândeţe, dar trebuie oricum să rămânem pe insula până îi vom fi eliberat pe ceilalţi prizonieri. Camarazii părăsiră locul

unde se aflau. Căpetenia o luase înainte, spre desiş. La un semn său oamenii săi făcură o spărtură în cercul pe care-l formau, prin care Noga trecu. Până acum se părea într-adevăr că vroia să se tină de cuvânt, liberându-i pe camarazi. Dar aceştia bănuiau că avea vreun plan ascuns.

Şi într-adevăr, când fură în mijlocul sălbatecilor, Noga scoase deodată un strigăt şi în aceeaşi clipă vreo douăzeci de făpturi negricioase se năpustiră asupra tovarăşilor.

Totul se petrecu cu atâta repeziciune, încât camarazii nici au avură măcar răgazul să-şi scoată revolverele. Cât ai clipi din ochi fură legaţi. Armele, însă, li se lăsară; sălbatecii şi Noga explică aceasta:

— Voi are lucru dracului, tata de la mine atins unul, pocnit tare, tata fost mort. Vrăjitor de la mine ia de la voi lucru dracului.

Aşadar, individul făcuse experienţe neplăcute cu armele de foc şi numai vrăjitorul lui ştia, probabil, cum să umble cu ele.

Cea mai mare parte a sălbatecilor porni înapoi, prin luminiş, cu prizonierii cei noii.

Pe insulele Salomon camarazii văzuseră că sălbatecii locuiau, în deobşte, în colibe primitive, afară de căpetenie şi vrăjitori. Se aşteptau deci şi acum să fie duşi într-un loc cu asemenea colibe.

Mare le fu mirarea, însă, când ajunseră într-un luminiş întins unde se afla un fel de clădire în stil de templu indian şi care era încă bine întreţinută. Când se apropiară, camarazii văzură că pe marginea cealaltă a luminişului se aflau colibe joase de crengi, iar în faţa templului stătea ghemuită o făptură sălbatică, încărcată cu podoabe barbare. Părea să fie vrăjitorul.

Noga zise chiar în aceeaşi clipă:

— Colo vrăjitor de la noi. Eu cu el aici locuieşte şi prizonierii. Alţi oameni dincolo în colibe.

Pe George îl străbătu un gând îndrăzneţ şi cu greu îşi putu stăpâni un zâmbet triumfător. Dacă prizonierii se aflau numai cu aceşti doi sălbateci în vechiul templu, atunci nu putea fi greu să se elibereze şi să-i culce la pământ. În felul acesta căpătau doi ostateci de preţ.

Se speria, însă, când îi văzu pe vrăjitor ridicându-se. Era un sălbatec uriaş, mai în vârstă, pe chipul căruia era întipărită o mare cruzime. Îşi schimonosi gura lată într-un zâmbet, când îi văzu pe noii prizonieri; veni spre ei şi cu mişcări repezi, le luă revolverele şi cuţitele de la brâu, apoi dispăru cu ele înăuntrul templului. După câteva minute, se înapoie,

făcu un semn scurt câtorva sălbateci şi imediat camarazii fură dezlegaţi.

Orice împotrivire ar fi fost de prisos; căci sălbatecii îşi scoseseră cuţitele grele şi ascuţite şi în ochii lor scânteia setea de sânge.

Camarazii priviră liniştiţi la vrăjitor care, la rândul sau, îi privea, râzând batjocoritor. Dar liniştea prizonierilor părea că-l întărâtă, în cele din urmă, căci se încruntă şi scrâşni:

— Voi nu fiţi liniştiţi când vine sărbătoare, voi strigă atunci când Bahi omoară la voi. Voi nu repede muriţi, întâi veniţi în soare.

Deşi camarazii ştiau că băştinaşii de pe insulele Salomon îşi supuneau victimele la chinurile cele mai grozave, înainte de a le ucide, nu-şi arătară, însă, pe faţă, frica. Ba, George izbuti chiar să zâmbească şi să dea din cap prietenos către vrăjitor. Bahi ridică imediat cuţitul greu şi păşi ameninţător spre tânăr, dar Noga strigă un cuvânt aspru şi sălbatecul se dădu îndată înapoi. Privirea cu care-l învălui pe George nu prevestea însă nimic bun.

— Voi vine acum la ceilalţi prizonieri – zise el apoi – voi rămâne acolo până ajunge în soare.

Făcu iar un semn războinicilor mai tineri şi câte doi apucară de braţe pe un camarad şi-i vârâră înlăuntrul templului. Dar probabil că nu prea erau mulţumiţi de porunca aceasta căci aruncară priviri speriate spre statuia mare a lui Buda care se afla în sala vastă unde intrară.

Statuia aceasta era dintr-un metal ciudat, verzui şi ochii lui Buda sclipeau în roşu – probabil că erau două rubine de preţ. Nu era de mirare că asta îi cam speria pe sălbateci. Din păcate camarazii nu mai avură răgazul să privească în jurul lor, căci vrăjitorul deschise un chepeng din faţa statuii, doi sălbateci aduseră un trunchi lung şi subţire de copac, cu crenguţe mici pe el, alcătuind un fel de scară. Apoi, printr-un gest lămurit, George fu poftit să coboare cel dintâi această scară.

Neavând încotro, îşi dădu drumul în jos. Abia puse piciorul pe pământ, că se văzu înconjurat de făpturi omeneşti. Erau albi, care păreau aproape sălbătăciţi, după cât putea vedea în semi-întunericul ce domnea acolo.

Ceilalţi camarazi coborâră şi ei, apoi „scara” fu trasă în sus şi chepengul închis. Paşi repezi dovedeau că tinerii sălbateci părăseau templul în grabă.

— Gentlemeni, aţi naufragiat şi dv. pe coasta acestei Insule blestemate? se auzi sun glas obosit. Îmi daţi voie, mă

numesc William Johnson şi am fost proprietarul şi căpitanul vasului „Mary”.

— Numele meu e Farrow şi sunt şi eu căpitanul propriului meu vas – răspunse Farrow – presupun că aţi dus să angajaţi lucrători pe insulele Salomon şi când vaporul a naufragiat aici sălbatecii s-au năpustit asupra dv. – aşa e?

Căpitanul Johnson zise şi el bucuros:

— Căpitanul Farrow cu submarinul său! Mă bucur nespus că am prilejul să vă cunosc, deşi în împrejurări nu tocmai prielnice, Da, am angajat o sută cincizeci de băştinaşi la Malaita şi urma să-i duc spre Andaman unde s-au creat plantaţii noi. Timonierul meu, Jack, pe care sălbatecii îl scoseseră mai înainte şi-l duseră afară pe insulă, v-a văzut prin desiş şi a strigat după ajutor. Şi iată că acum sunteţi şi dv. aici.

— Dar nu ne gândim de fel să rămânem – zise căpitanul – oricum o fi, peste câteva zile camarazi mei ne vor veni în ajutor. Avem arme împotriva cărora vânătorii de capete sunt neputincioşi. Vroiam însa să vedem ce-i cu dv., altminteri nu ne-am fi lăsat prinşi atât de uşor. Abia acum pricep eu viclenia sălbatecilor: l-au adus pe cârmaciul dv. în desiş numai cu scopul să strige după ajutor şi să ne momească, astfel pe noi.

— Am văzut capete înfipte în pari şi pe dv. stând între ei – zise acum timonierul, care se apropiase – erau oare camarazii noştri care au căzut în luptă?

— Da – răspunse Farrow – dar îi vom răzbuna noi. Acum ia spuneţi, de cât timp vă aflaţi aici?

— Exact de paisprezece zile.

— Şi n-aţi încercat de loc în vremea asta să scăpaţi din închisoarea aceasta?

— Ba cum să nu, am cercetat cu amănunţime pivniţa, dar n-are nici o uşă, nici o deschizătură pe unde să ne putem strecura. Şi-apoi, nici n-am reuşi să plecăm de pe insulă, căci vânătorii de capete ar da de noi în desiş şi ne-ar răpune.

Într-o anumită privinţă căpitanul Johnson avea dreptate: oameni neobişnuiţi cu viaţa din desiş, nu puteau face nimic neînarmaţi sau cădeau iarăşi în mâinile urmăritorilor.

— Oh – făcu George – noi cunoaştem destul de bine interiorul acestor temple vechi şi sunt încredinţat că vom găsi o ieşire. Ba vom izbuti chiar să trecem printre sălbateci, ca s-ajungem la plajă. Când vom fi pe submarin, vom transmite o radiogramă englezilor şi sunt convins că acest Noga şi oamenii săi îşi vor căpăta pedeapsa cuvenită.

— Asta ar fi frumos – zise Johnson – începusem să ne pierdem curajul, căci aici jos pare că nu se petrec lucruri curate. Uneori găseam banane proaspete, care, cu siguranţă că nu ne erau aduse de sălbateci, apoi unora din noi li s-a părut că văzuseră o făpturii fantomatică, delicată, care însă dispărea fără să se poată vedea unde.

— Oho! făcu George. S-o fi ascunzând aici o taină, pe care nici nu v-o puteţi închipui. Acum sunt pe deplin încredinţat că vom găsi o ieşire tăinuită din închisoarea aceasta.

— Adevărat? Ar fi frumos, deşi ne-aţi da pe noi de ruşine. Dar, e drept, când vine căpitanul Farrow cu oamenii săi…

George întrerupse laudele şi zise:

— Linişte, domnilor, acum trebuie să chibzuim cu încordare. Să-ţi mai pun însă o întrebare, domnule – se adresă el timonierului – când vedeai de obicei, făptura aceea misterioasă? Şi când erau aduse bananele aici?

— Asta-i tocmai partea ciudată, răspunse Jack, cam încurcat – dacă cel puţin ar fi fost în toiul nopţii, aşa cam pe la ceasurile douăsprezece, n-aş fi găsit nimic curios în faptul acesta…

Timonierul fu întrerupt de căpitanul Johnson, care zise, râzând:

— Da, atunci Jack al meu ar fi crezut că e vreo stafie şi asta i-ar fi apărut cu totul firesc, deşi eu n-am auzit încă de stafii care să aducă banane proaspete.

Toţi începură să radă, dar Jack zise cu frică:

— Acum e vremea; de obicei, cu puţin înainte de prânz – şopti el – şi colo… colo în ungherul întunecat… uite-o!

Toţi se uitară spre locul arătat. Din pricina întunericului trebuiră să-şi încordeze privirea, până să poată zări o făptură micuţă, care-şi făcea de lucru acolo cu mişcări fulgerătoare.

George se repezi îndată înainte, dar făptura misterioasă fu şi mai iute ca el şi pieri într-o clipită.

Tânărul, însă, se izbi de zidul pivniţei şi cu acest prilej simţi că o parte a zidului, de mărimea unei uşi, se împinse în afară; tocmai când îi veni în gând să se oprintească pentru a deschide ieşirea secretă, fu împins îndărăt cu toată puterea. Auzi un uşor zgomot metalic şi zidul rămase neted ca şi mai înainte.

Descoperise însă cel puţin locul unde se afla o ieşire tăinuită din templu. Poate că această încăpere subpământeană mai ascundea şi alte taine.

— Are cineva vreo lumină aici? întrebă el, în şoaptă.

— Da, din fericire nu ne-au luat decât armele – zise Johnson – aşa că avem chibrituri şi tutun.

Căpitanul englez trase un chibrit şi se apropiă de George. Tânărul văzu imediat contururile uşii secrete. Acum trebuia numai să mai găsească mecanismul ascuns. Din păcate pumnalul îi fusese luat, aşa ca nu avea ce să înfigă în crăpătură.

— Prost lucru că n-avem un cuţit – zise el, când chibritul se stinse.

— Din fericire te pot servi eu – zise Johnson – sălbatecii mi-au lăsat un briceag pe care îl ţineam ascuns.

Căpitanul englez vru să aprindă un al doilea chibrit, dar George îl opri:

— Lasă, domnule căpitan, mai bine voi încerca să găsesc o adâncitură pipăind cu vârfurile degetelor. E mai sigur aşa, căci lumina pâlpâitoare e înşelătoare. Contururile uşii le simt uşor, aşa că voi găsi şi încuietoarea.

IV
DESCOPERIRI NEAŞTEPTATE

GORGE ÎCEPU SĂ PIPĂIE ZIDUL ŞI, cum se şi aştepta, găsi cam pe la înălţimea brâului o mică adâncitură.

Deschise imediat briceagul şi vârî lama în această deschizătură. Simţi o piedică elastică, apăsă ceva mai tare şi auzi un ţăcănit metalic.

Se opinti în uşa de piatră, aceasta însă nu se clinti, cu toate repetatele sale încercări.

— Păcat! murmură el. Uşa e încuiată pe partea cealaltă. Cu siguranţă că sunt acolo zăvoare mari care au fost puse. Şi oricât ne-am osteni, tot degeaba va fi.

Se dădu înapoi, necăjit; se auziră deodată, sus, în templu, paşi uşori, apoi chepengul se ridică, scara aceea primitivă fu lăsată în jos şi, spre marea bucurie a camarazilor, se ivi uriaşul Kard, care coborî, înjurând.

— Slavă Domnului, Kard! îl întâmpină căpitanul Farrow. Eram tare îngrijorat pentru d-ta. Acum suntem cu toţii iar împreună. Şi avem nădejde să ieşim din temniţa aceasta – căci sau ne va ajuta vizitatorul misterios care dispare prin ziduri, sau intervine Rindow cu granate de gaze.

— Aş vrea să ştiu numai cine e omul acesta misterios. Uite că iar a adus o legătură mare cu banane – zise George – dacă vrea să ne ajute, atunci să deschidă ieşirea tăinuită şi să ne dea drumul afară.

— George – spuse doctorul – bănuiesc că e vorba de urmaşul vreunui preot de odinioară al acestui templu. Sau se mai poate ca acest templu să fie vizitat din când în când de credincioşi, poate că vremea aceea nu s-a apropiat încă şi nu ştie nici ei ce să facă cu sălbatecii.

— Doctore, ai avut o idee bună! exclamă căpitanul. Poate că mai căpătăm ajutor şi din partea asta. E într-adevăr lesne cu putinţă să fi rămas aici un paznic al templului, care nu ştie cum şi ce să facă. Dacă i-am putea aduce la cunoştinţă că avem în apropiere pe submarin de unde ni se poate trimite ajutor, atunci poate că ne-ar reda libertatea.

Căpitanul vorbise ceva mai tare, nădăjduind că presupusul paznic ar pricepe englezeşte şi i-ar auzi, George, care tăcuse în vremea asta, zise deodată:

— Statuia zeului din sala de sus trebuie să fie aşezată aproape sau poate direct deasupra mijlocului acestui zid. E foarte probabil ca vechii preoţi să fi avut vreo instalaţie cu ajutorul căreia să ajungă înlăuntrul acestei statui care cu

siguranţă e goală. Aşadar e foarte probabil că în zidul de colo o fi o uşă tăinuită care poate nu e zăvorită pe dinafară.

— Minunat, băiete! exclamă căpitanul. Tu ai cel mai mare noroc în asemenea lucruri, aşa că pune-te pe căutat!

Atunci trebuie să-l rog pe domnul Johnson să-mi mai dea un chibrit, ca să descopăr crăpăturile uşii. Nădăjduiesc că voi găsi o altă ieşire. Ah, uite că am şi găsit contururile unei uşi secrete!

George recunoscu lămurit crăpăturile subţiri ale unei uşi, dovadă că aceasta fusese folosită mai des. Poate că doctorul nu se înşela şi aveau loc aici din când în când, adunări la care urmaşul vechilor preoţi se folosea de toate tainele templului. Vremea aceasta fusese, probabil, puţin înainte de naufragiul vasului cu sclavi.

George dibui cu degetele de a lungul crăpăturilor descoperite şi nu întârzia să dea şi aici de o mică deschizătură, în care vârî vârful briceagului. Întâmpina iată şi o uşoară împotrivire, apăsă ceva mai tare, auzi un ţăcănit metalic şi… putu trage uşa grea înăuntru.

Mai ceru un chibrit de la Johnson şi lumină în deschizătură. Văzu un gang mărişor, în al cărui perete opus erau înfipte trepte de fier pentru urcat.

— Minunat! Exclama el. După cum presupuneam, se pare citi pe aici dăm înlăuntrul statuii zeului.

Intră în gang, urmat de Petre şi fără să şovăie o clipă începu să se caţere pe treptele de fier.

Cu cât urca, cât atât se făcea mai multă lumină. În cele din urmă, când privi în sus, văzu lumină căzând prin doua deschizături, erau însă lumini roşii, care luminau partea de sus a statuii goale pe dinăuntru.

George îşi zise că luminile acestea erau ochii zeului. Desigur că preţioasele nestemate nu erau fixe, pentru ca vreun preoţi care se ascundea înlăuntrul statuii, să-i poată face pe credincioşi să creadă că ochii aceştia sunt vii.

Când ajunse sus văzu că presupunerea să era cu totul îndreptăţită. Prin cele două rubine enorme putea să vadă înlăuntrul templului. Acesta era gol, dar deodată se strecură printr-o deschizătură de lângă uşa mare de intrare, făptura hidoasă a lui Bahi, vrăjitorul.

Se duse la uşă şi strigă ceva afară. Un tânăr sălbatec intră, şovăitor, în templu şi-l urmă pe vrăjitor în deschizătura mică, ce ducea, cu siguranţă, într-o încăpere învecinată, în care locuia Bahi.

George coborî în grabă câteva trepte şi aproape că se izbi de Petre, care îşi aplecă repede capul.

— Petre – şopti tânărul – cere-i lui Johnson să-ţi mai dea câteva beţe de chibrit, căci trebuie să găsim o uşă care cred că se află în partea de jos a statuii. Grăbeşte-te, însă!

În vreme ce uriaşul coborî, George şi începu să pipăie cu vârfurile degetelor partea de jos a zeului. Dar se încredinţă dezamăgit că nu era nici o crăpătură acolo. Să se fi înşelat oare?

Petre veni iar sus şi-i dădu cutia cu chibrituri. George trase unul şi lumină spatele statuii şi, mai dezamăgit ca înainte, fu nevoit să constate că suprafaţa era netedă, turnata dintr-o bucată.

— Proastă afacere! murmură el. Credeam că voi găsi vreo uşiţă. N-avem încotro, trebuie să căutăm altă ieşire.

— Domnule George – zise uriaşul cu însufleţire – ţineai tocmai chibritul ceva mai înapoi pe când eu mă uitam la partea din faţă a statuii… Şi dacă nu mă-nşel, am băgat de seama acolo câteva linii. De ce n-ar fi ieşirea prin faţă?

— Ai dreptate – încuviinţă George şi se întoarse repede. Ar fi ceva cam neobişnuit, dar pe insula aceasta toate sunt ciudate.

Luminând partea din faţă a statuii, văzură imediat cu bucurie, contururile unei uşi înguste şi în acelaşi timp un zăvor trainic.

— Minunat! şopti el. Putem ieşi foarte lesne pe aici, Petre. Acum ascultă! Într-o încăpere alăturată de sala templului se află bătrânul vrăjitor cu un tânăr sălbatec. Ce-ar fi să încercăm să punem mâna pe ei?

— Te ajut cu dragă inimă la asta, domnule George – răspunse uriaşul, bucuros.

George mai urcă odată în capul statuii şi privi prin ochii de rubin. Sala templului era pustie. Tânărul coborî îndată înapoi şi deschise uşiţa din partea din fată a statuii.

George privi cu băgare de seamă în sala templului. Auzi glasuri în încăperea unde dispăruseră vrăjitorul şi tânărul sălbatec. Lăsă uşa deschisă numai atât cât să poată privi prin ea, apoi şopti:

— Petre, mai bine să aşteptăm până ce tânărul sălbatec va părăsi templul. Avea la el securea aceea grozavă a vânătorilor de capete şi împotriva acestei arme nu ne putem apăra cu mâinile goale.

— Dar văd colo nişte amfore vechi aşezate pe nişte drugi groşi – zise uriaşul şi astea ar fi doar arme minunate.

George descoperise şi el drugii de metal înalţi de vreun metru şi groşi cât pumnul, cu amfore mici deasupra lui; după ce chibzui câteva clipe luă o hotărâre.

Deschise iar uşa şi se strecură afara. Se pomeni pe soclul mare de piatră, pe care se înălţa statuia zeului.

Sări repede jos şi se târî imediat spre peretele din dreapta al sălii. Nu ştia dacă în faţa porţii de afară nu stăteau sălbateci de pază.

Văzu însă cu bucurie că poarta mare era încuiată şi numai o uşiţă într-unul din canaturi era deschisă. Se opri şi şopti camaradului său:

— Înainte de a intra în încăperea unde se află vrăjitorul vom încuia uşiţa de colo, pentru ca sălbatecii de afară să nu poată veni în ajutorul tovarăşului lor.

Cei doi camarazi merseră întâi spre amforele de sacrificiu şi fiecare din ei luă câte un drug, care în mâna lor putea deveni o armă grozavă.

Se târâră acum spre deschizătură mică din zid, care ducea la încăperea unde se afla vrăjitorul. Auziră trei glasuri diferite şi recunoscură vocile căpeteniei, vrăjitorului şi tânărului sălbatec. Din nenorocire nu putură înţelege ce vorbeau, căci grăiau în limba lor. George ajunsese la deschizătura din zid şi privi după colţ. Dădu imediat cu ochii de Noga, căpetenia, care în clipa următoare se repezi înainte ca o panteră.

N-avea de unde bănui că prizonierul, căruia îi vedea numai capul, era înarmat şi pe de altă parte oameni sălbateci ca dânsul nu cunoşteau frica.

George se dădu înapoi şi ridică „arma”. În clipa următoare Noga şi sări în sală, dar înainte să poată ridica braţul cu cuţitul tânărul îl izbi în cap cu drugul acela greu. Sălbatecul se prăbuşi la pământ, horcăind.

Acum trebuia să-l înlăture pe vrăjitor şi pe tânărul sălbatec. Instinctiv cei doi camarazi săriră în lături din faţa deschizăturii şi asta fu salvarea lor, căci deodată se repezi pe după colţ un braţ lung, înarmat cu securea aceea grozavă a vânătorilor de capete. Tăişul ascuţit ca briciul se izbi de zid în loc să-i nimerească pe ei.

Pierzându-şi echilibrul, Bahi se clătină pe picioare. Petre se folosi de împrejurarea aceasta şi zvârli „arma” să cu atâta putere, încât nimeri pe Bahi în umărul drept. Scoţând un urlet de durere vrăjitorul scăpă securea, George se repezi înainte şi-l izbi în cap cu drugul său. Răcnind de furie şi durere, Bahi se prăbuşi.

Mai era acum tânărul sălbatec, înarmat şi el cu o secure. Cei doi camarazi nu puteau îndrăzni să pătrundă în încăpere, căci se expuneau să fie atacaţi de tânăr.

George chibzui câteva clipe, apoi îşi scoase repede vesta subţire de lână şi o înfipse în vârful drugului care-i servea drept armă. Se lăsă în genunchi lângă deschizătura din zid şi împinse „sperietoarea" înainte, ca să dea impresia celui dinăuntru că cineva vrea să intre acolo.

Petre, care pricepu îndată planul lui George, se ghemui lângă el, gata să intervină. În clipa următoare un fulger sclipi şi tânărul nostru erou simţi o zguduitură dureroasă în amândouă mâinile, cu atâta furie izbise sălbatecul cu securea în presupusul duşman.

Prin puterea cu care dăduse lovitura îşi pierdu echilibrul însă şi până să şi-l recapete Petre se şi repezi la el, îl izbi în cap cu drugul greu şi-l lăsă lat la pământ.

Camarazii intrară în mica încăpere şi priviră în jur. Apoi Petre scoase o exclamaţie de triumf şi arătă într-un ungher, unde Bahi adunase toate armele luate de la prizonieri. Erau revolvere, pumnale şi puşti.

Prima grijă a camarazilor fu să-şi ia armele, apoi George zise:

— Petre, vom deschide chepengurile din faţa statuii şi-i aruncăm jos pe prizonierii noştri, deasemenea şi toate armele. Aşa e mai simplu. Mai întâi, însă, să închidem uşiţa, căci s-ar putea ca ţipetele lui Bahi să fi atras atenţia vreunui paznic.

George se înapoia în sala cea mare a templului şi văzu că temerea lui se şi împlinise. Uşiţa din canatul mare al porţii era larg deschisă şi în faţa ei stăteau doi sălbateci, care se holbau cu spaimă la trupurile nemişcate ale căpeteniei şi vrăjitorului.

Îl zăriră pe George şi dădură să scoabă un strigăt – dar tânărul le-o luă înainte şi, cu două gloanţe trase în umăr îi culcă la pământ. Se repezi pe urmă la uşiţă şi, închizând-o, împinse zăvoarele pe dinăuntru, îşi dădu, însă, seamă că zăvoarele acestea nu erau destul die trainice şi nu vor rezista mult la opintirile sălbatecilor.

— Repede, Petre! striga el. Trebuie să ne grăbim!

Înhăţă de picioare trupul greu al căpeteniei si-l târî spre statuia zeului. În vreme ce se căznea să deschidă chepengul, auzi izbituri în uşiţă. Se întoarse repede şi slobozi două gloanţe în uşă, găurind metalul subţire al acesteia. De afară se auziră ţipete de durere şi spaimă, apoi se făcu iar tăcere.

— Luaţi seama! strigă ei în jos. Îl azvârli pe căpetenie în pivniţă. Căutaţi să-i prindeţi în braţe, altminteri îşi zdreleşte oasele şi nu ne mai poate fi de nici un folos. Voi mai da

drumul în jos vrăjitorului şi, încă unui sălbatec, precum şi armelor.

Se auzi un „Ura” tunător, apoi Kard strigă:

— Da-i drumul, domnule George, lasă că-l prindem noi!

Tânărul rostogoli trupul greu peste marginea chepengului şi-i dădu drumul în jos. În aceeaşi clipă veni şi Petre cu Bahi, pe care-l zvârli de asemenea în jos. Apoi urmă tânărul sălbatec şi o parte din arme.

Pe când cei doi camarazi se duseră iarăşi în încăperea mica să aducă şi restul armelor, auziră o bufnitura, urmată de un bubuit. Alergară spre deschizătura din zid şi văzură eu groază că sălbatecii spărseseră uşa cu un trunchi de copac. Câţiva şi dădeam buzna în sala templului, rotind securile deasupra capului.

George tocmai vroia să tragă, când văzu că sălbatecii se dădură înapoi îngroziţi, scoaseră ţipete de spaimă şi împinseră înapoi cu putere pe tovarăşii lor, căutând să iasă cât mai repede din templu.

George privi uluit după ei, apoi îşi roti ochii prin templu, ca să descopere pricina acestei panici. În primul moment se speria şi el când privirile îi căzură asupra statuii – dar apoi izbucni în râs.

Prietenul necunoscut care aducea banane prizonierilor făcuse o faptă bună. Ochii zeului căpătaseră viaţă şi sclipeau ciudat, iar pe gură îi ieşeau limbi de foc şi fum. Făcea o impresie înfricoşătoare şi George nu le putea lua în nume de rău sălbatecilor ca dăduseră bir cu fugiţii.

— Hai repede. Petre, suntem salvaţi! strigă tânărul. Acum trebuie să sărim şi noi prin chepeng, căci zeul e ocupat pentru moment.

Când cei doi camarazi se aflară în faţa chepengului, George strigă spre statuie, în limba indiană:

— Oricine ai fi, necunoscutule care ne ajuţi, îţi mulţumim. Fii sigur că-ţi vom păstra taina, vino fără teamă la noi şi fii încredinţat că te vom ajuta, la rândul nostru, să-i alungi pe sălbateci de pe insulă.

În aceeaşi clipă se potoliră focul şi fumul ce ţâşneau prin gura idolului, lumina ochitor se stinse, făcând loc celor două rubine, apoi uşiţa din faţa statuii se întredeschise.

— Minunat! exclamă George. Putem închide la loc chepengul şi să coborâm jos, prin statuie. E măi plăcut aşa decât să sărim în jos şi-apoi altfel chepengul ar fi trebuit să rămână deschis, ceea ce le-ar fi venit la îndemână mai târziu sălbatecilor, după ca se vor fi dezmeticit din spaima lor. Ne-ar fi aruncat în cap cine ştie ce drăcii de-ale lor. Hai să

coborâm repede cu armele, apoi să căutăm să dispărem cât mai grabnic.

Petre zvârli în jos ultima legătură cu arme, apoi cei doi camarazi închiseră chepengul greu şi alergară spre statuia zeului.

Uriaşul intra cel dintâi pe uşa îngustă şi când George îl auzi, urma o izbitura lângă dansul. Privi într-acolo şi văzu cu uimire şi spaima, o săgeată. Se aciui repede îndărătul chepengului şi-l zăvori. În aceeaşi clipă se auziră ca picături grele de ploaie căzând deasupra metalului. Era o grindină de săgeţi împroşcate de sălbateci.

George se caţără repede în capul statuii şi-i văzu pe vânătorii de capete dând buzna prin uşiţă. Tânărul trase repede afară un ochii al statuii din orbita lui, apoi vârî ţeava revolverului său în deschizătură şi slobozi glonţ după glonţ.

Sălbatecii care se aflau în faţă se prăbuşită la pământ, iar ceilalţi se dădură înapoi, urlând înspăimântaţi.

Cât ai clipi din ochi sala fu golită şi chiar răniţii se grăbiră s-o părăsească, aşa cum puteau. George îi împuşcase numai în picioare, căci nu vroia să-i ucidă.

Când cei doi viteji camarazi ajunseră jos în temniţă, fură întâmpinaţi de prizonierii străini cu urale.

— Altfel te simţi când eşti înarmat! zise Johnson. Acum îl avem în mână pe căpetenie şi pe vrăjitor, astfel că suntem stăpâni pe situaţie, cum s-ar zice.

— Şi eu sunt de părere că le vom putea pune acum condiţii sălbatecilor! zise George. Căpetenia va trebui le poruncească să se retragă, apoi vom merge pe coasta de apus, îi luăm cu noi, firește, pe Noga şt Bahi şi le dăm drumul abia după ce vom fi în siguranţă.

— Uşor de zis, dar greu de făcut! îşi dădu părerea doctorul Bertram. Vânătorii de capete îşi vor şi fi ales o nouă căpetenie şi un alt vrăjitor. Slujbele astea sunt prea mult râvnite şi nimeni nu va mişca un deget ca să-l salveze pe Noga sau pe Bahi.

— Uite, la asta nu m-am gândit – spuse îngândurat căpitanul – atunci nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne croim drum cu armele spre coastă. Firește că trebuie să ne aşteptăm la pierderi, dar e mai bine aşa decât să stăm aici cu mâinile în sân. Poate că dau foc templului şi ne prăpădim înainte ca Rindow să ne vie în ajutor.

— M-am gândit şi eu că un atac, chiar eu granate cu gaze, nu va fi atât de uşor – adăugă George – în desiş gazele alea se împrăştie prea încet, aşa că efectul va întârzia.

— Ai dreptate, băiete – încuviinţă căpitanul. Nu ne rămâne, deci, decât să ne croim un drum.

— Ba nu, trebuie să dăm de urma misteriosului nostru ocrotitor – zise George – templul acesta trebuie să aibă, cu siguranţă, ieşiri secrete, pe unde să ne putem strecura fără nici o primejdie. N-a venit el oare aici prin încăperea asta?

V
PRIMEJDIOASA AVENTURĂ A LUI GEORGE

ÎN ACEEAŞI CLIPĂ se auzi un glas puternic rostind în englezeşte:

— Sahibi, vă voi ajuta. Eu sunt Bahra, ultimul preot pe această insula. Credincioşii vin în fiecare lună încoace, acum au debarcat oamenii străini, negri. V-aş fi ajutat îndată ce-ar fi venit credincioşii, acum însă e nevoie mai curând, căci Sahibul care vorbea de incendierea templului are dreptate. Negrii au şi început să îngrămădească vreascuri. Există un drum care duce până la coastă, dar i-aş ruga pe Sahibi să trimită numai pe unul din ei, căci străinii trebuiesc împiedecaţi să dea foc lăcaşului sfânt.

— Firește, Bahra – zise căpitanul – te vom apăra pe tine şi lăcaşul tău din toate puterile. E deajuns daca unul din noi aleargă la coasta. Vor veni atunci camarazi de-ai noştri pe drumul tăinuit şi astfel vom putea apăru templul până vor sosi englezii. Le vom da de veste prin telegrafie fără fir.

— Sahibi, englezii nu trebuie să ştie că se află un templu aici! răspunse Bahra. Căci ne-ar stingheri numai şi ne-ar îndepărta. N-au Sahibi vreun alt mijloc să-i învingă pe negri, sau să-i ţină la respect câteva zile, până vin credincioşii?

— Firește că putem face asta – zise căpitanul – câteva zile mai mult sau mai puţin n-are importanţă. De sigur c-o vom face.

— Atunci unul din Sahibi trebuie să se pregătească să mă urmeze – zise indianul – drumul nu e însă lipsit de primejdii, ei duce la mare pe coasta de apus – şi acolo se găsesc adesea rechini.

— Nu mi-e teama mie de ei, răspunse George, socotind ca ceva de la sine înţeles ca el va însoţi pe preot.

Nimeni nu se împotrivi, numai căpitanul mormăi:

— Da, da, George al nostru tot el o ia înaintea celorlalţi. Dar ştiu eu că s-ar simţi nenorocit dacă l-aş opri – aşadar îi dau voie. Însă, Bahra, în vremea asta. Trebuie să ocrotim templul împotriva sălbatecilor. Nu există altă ieşire de aici decât prin statuia zeului?

— Vă voi arăta îndată tainele templului, Sahib. Pe fiecare parte puteţi ieşi la iveală şi dispare iarăşi fără ca negrii străini să bănuiască.

Bahra era un indian înalt şi subţire, cu barbă albă, frumoasă. El arătă camarazilor încă trei uşi tăinuite care duceau afară din carceră. Îndărătul acestora se aflau ganguri

prin care se putea ajunge la zidurile din afară ale templului. Şi acolo erau iarăşi diferite uşi şi chepenguri, prin care se putea cuprinde cu privirea întreg luminişul.

Prin împuşcături bine ţintite, prizonierii alungară pe vânătorii de capete, care îngrămădeau lemne. Sălbatecii îşi pierduseră capul când gloanţele începură să şuiere din toate părţile, fără să vadă, însă, cine trăgea.

George îl urmă iarăşi în pivniţă pe bătrânul indian. Acesta îl conduse din nou în micul gang care ducea în sus la statuia zeului. Dar Bahra nu urcă, ci deschise în perete o uşiţa secretă, atât de bine tăinuită că nimeni n-ar fi putut-o bănui.

Dădură de un gang îngust, întunecat. Bahra îl luă pe George de mână şi-l trase înăuntru. Uşa se închise îndărătul lor şi preotul zise acum:

— Sahib, ai la tine unul din beţele acelea care ard singure?

George mai avea cutia cu chibrituri luată de la Johnson, aprinse unul şi Bahra îi arătă mecanismul care închidea uşa. Apoi îl duse înainte pe gangul întunecos, care era atât de scund încât tânărul era nevoit să meargă aplecat. Într-un loc gangul făcea un cot spre apus şi de acolo mergeai pe sub pământ de-a dreptul spre coastă.

Merseră şi merseră până ce, în cele din urmă, George văzu înaintea lui o lumină slabă, care creştea din ce în ce. După alte cinci minute ajunseră la ieşire. George baga însă îndată de seama ca aceasta ieşire se afla în cea mai mare parte sub apa marii.

Brâuleţe înguste de stanca duceau la şanţul adânc săpat de apele ce dădeau năvala înăuntru până la capătul gangului, dar distanţa de la apa la tavan nu era decât de vreo douăzeci de centimetri.

Trebuia deci să treacă înot partea aceasta, apoi să caute golful unde era ancorat submarinul şi în acelaşi timp să se ferească de rechini. Nu. Se speria el de atâta lucru şi zise Indianului:

— Bine, Bahra, îi voi aduce pe tovarăşii noştri. Du-te repede înapoi poate au nevoie de d-ta. camarazii mei.

Fără să şovăie o clipă, tânărul merse tot înainte pe brâul îngust de stânca până fu nevoit să-şi urmeze calea în patru labe. Atunci îşi dete drumul în apa şi… începu să înoate spre ieşire, când ajunse la capătul gangului şi intră în apa marii; văzu ca nu era departe de golful în cate ancorase submarinul. Să fi fost vreo cincizeci de metri şi înainte de a porni privi în juru-i, se simţi străbătut de un fior, căci la cel mult douăzeci de metri îndărătul lui un rechin spinteca apa. Dându-şi seamă de primejdie, George făcu stânga-mprejur şi înotă îndată

repede înapoi în gang, cu gândul să lase rechinul să treacă înainte.

După ce se trase vreo şapte metri înapoi în gang se-ntoarse şi văzu, cu spaimă, că dihania îl mirosise totuşi, căci intrase şi ea în gang.

Tânărul se dădu repede în lături, se prinse de brâul de stâncă şi se săltă în sus.

După ce se întinse el cu burta pe stâncă la douăzeci de centimetri deasupra apei, rechinul se opri, neputând înainta căci ar fi dat de uscat.

George scoase revolverul şi când dihania înota înapoi, dezamăgită că-i scăpase prada, el descarcă trei gloanţe într-însa. De la distanţă atât de mica gloanţele îşi făcură efectul.

Rechinul începu să biciuie apa cu putere, împroşcându-l cu spumă pe George, apoi goni în larg, zbătându-se cumplit.

Când nu se mai vedea decât ca un punct, George zări deodată o mulţime de alţi rechini, care dădeau năvala spre tovarăşul rănit. Veneau în număr mare şi dinspre golful în care era submarinul şi George fu foarte mulţumit că nu pornise de-a dreptul într-acolo unde ar fi fost sfâşiat cu siguranţă.

După câteva minute îşi dădu iar drumul în mare şi înotă pe spate afara din tunel, ţinând mereu, revolverul în mână, ca să se poată apăra la nevoie.

Când ieşi din tunel auzi deasupra lui o exclamaţie de mirare. Ridica imediat arma şi când văzu pe ţărm mişcându-se câteva crengi, trase.

Se auzi un strigat de durere, dar George nu-şi mai pierdu vremea. Se răsuci şi începu să înoate din răsputeri spre golf ţinându-se pe lângă coasta. Ajunse la capătul golfului şi cu bucurie văzu la vreo cinzeci de metrii înaintea lui submarinul.

Pe punte şi în turn stăteau camarazii rotindu-şi ochii în toate părţile. Auziseră împuşcăturile sale şi după cum îi spuseră mai târziu – se gândiseră îndată, că scăpase în vreun fel din captivitatea vânătorilor de capete.

George îi striga şi imediat i se răspunse cu bucurie de pe submarin. Tânărul înota voiniceşte spre vas.

Dar abia făcu vreo zece metrii ca se auzi de pe acesta ţipete de spaima:

— Ia seama, domnule George îndărătul d-tale! răcni Rindow.

Detunară împuşcături şi când tânărul se întoarse văzu ca rechinul enorm care se afla la vreo cincizeci de metrii depărtare venea glonţ spre dânsul. Eroul nostru nu stătu mult

pe gânduri. De revolver nu se putea folosi, căci nu se vedea nici o ţinta, vedea numai apa spumegândă stârnită de rechin şi deasupra coada triunghiulară. Trebuia, deci, să dea lupta cu cuţitul. Din fericire se pricepu la asta şi când dihania se răsuci, ca să se poată folosi de botul ce-l are dedesubt, George se aruncă în lături şi cu minunatul pumnal al Sanjei, pe care-l şi scosese din brâu, izbi în trupul argintiu al rechinului, care tocmai trecea pe lângă el.

Apoi făcu o mişcare de înot cu braţul stâng şi picioarele înainte, ţinu pumnalul cu toată puterea şi spintecă trupul rechinului aproape până la coadă.

Se auziră urale nesfârşite. Fapta lui George era dintr-acelea cum numai el era în stare să facă.

Tânărul înotă în jurul trupului rechinului, care se zbătea de moarte şi după câteva minute se afla pe puntea submarinului.

Abia răsuflând, el nu pierdu o clipă şi istorisi, pe scurt, despre situaţia în care se aflau camarazii. Rindow scoase imediat submarinul din golf şi alese douăzeci de camarazi, care urmau să ia parte la expediţie. Apoi se apropiă de tunelul ascuns care ducea în subterana templului. Câteva granate cu gaze fură zvârlite în desiş, căci vântul îşi schimbase direcţia şi bătea dinspre mare spre insulă. Prin asta era înlăturată deocamdată primejdia unei surprinderi din partea sălbatecilor.

Camarazii – cărora li se alătură şi Rindow – înotară în tunel. Luaseră cu toţii granate de gaze şi lămpi de buzunar. La lumina acestora porniră repede dea lungul gangului scund. După aceea coborâră în pivniţa care servise de închisoare prizonierilor, unde căpitanul îi salută şi le zise că vânătorii de capete se retrăseseră în desiş. Deoarece, însă, era probabil că vor da un atac pe întuneric, camarazii se împărţiră în gangurile tăinuite ale zidurilor din afară. Cei trei vânători de capete prizonieri erau atât de bine legaţi încât în nici un caz nu s-ar fi putut elibera unul pe altul. Ceasurile după-amiezii treceau deosebit de greu. Dar în cele din urma se lăsă întunericul şi acum fura deschise chepengurile şi uşile tăinuite. Camarazii ascultară cu încordare până auziră zgomote slabe care dovedeau ca vânători de capete înaintează. Aşteptau liniştiţi comanda căpitanului. Acesta o dădu abia când avu dovezi neîndoielnice ca sălbatecii erau aproape de tot. Abia acum, camarazii ascultând de porunca lui, zvârliră granatele cu gaze. Cele dintâi fura aruncate peste luminiş pana în apropierea desişului, celelalte însă, în apropierea templului. Apoi uşile şi chepengurile fura închise repede şi camarazii alergară în pivniţă. După un ceas alergară

iarăşi sus. Prin aruncarea cu îndemânare a granatelor în toate direcţiile, gazele se împrăştiară în tot luminişul şi desigur ca vântul de noapte împinsese îndeajuns gazul ca să-i ameţească pe toţi vânători de capete.

Aşa şi era. Cu George în frunte camarazii cercetară luminişul şi colibele de frunziş şi-i găsiră pe vânători ameţiţi. Aceasta ameţeala urma să dureze douăzeci şi patru de ceasuri. Templul era salvat, prizonierii eliberaţi. Încă în cursul nopţii, sălbatecii fura legaţi şi duşi pe submarin. Acolo fura închişi într-o „cazemata" caci Farrow se hotărâse să pornească îndată şi să predea primului vapor întâlnit echipajul vasului naufragiat şi pe sălbateci.

Când se iviră zorile, rămăşiţele pământeşti ale santinelei ucise de sălbateci fură înmormântate. Apoi după ce-şi luară un călduros rămas bun de la Bahra, camarazii îşi văzură de drum.

După două ceasuri numai căpitanul zări un vas mare, îndreptându-se spre Andamane. Comandantul acestuia împlini cu plăcere cererea lui Farrow, luând pe bord pe oaspeţii străini.

Şi pe sălbateci, ca să-l debarce unde trebuia. Alexandru Bert se ţinuse mereu pe lângă submarin, ceea ce nu-i fu prea grea, mulţumită vântului de Nord. Acum îşi luă rămas bun de la camarazi, întoarse barca şi se făcu nevăzut spre răsărit.

Sfârşitul volumului: **CU BARCA ÎN JURUL LUMII.**

În numărul următor:

ORCA.

In Numărul următor:

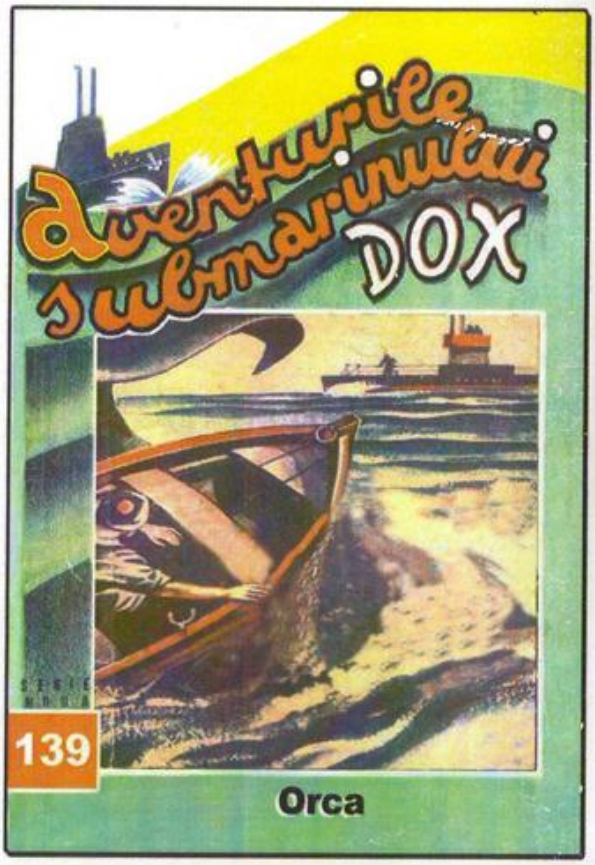

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro